

Εὐχὴ ἑξομολογητικὴ εἰς τὴν ὑπεραγίαν Θεοτόκον

Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ

Ἀπόδοση: Βασίλειος Σκιαδᾶς Θεολόγος

Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε, ἢ τὸν Θεὸν Λόγον κατὰ σάρκα γεννήσασα, οἶδα μὲν, οἶδα, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐπρεπές, οὐδὲ ἄξιον ἐμὲ τὸν οὕτω πανάσωτον εἰκόνα καθαρὰν σοῦ τῆς ἀγνῆς, σοῦ τῆς ἀειπαρθένου, σοῦ τῆς σῶμα καὶ ψυχὴν ἐχούσης καθαρὰ καὶ ἀμόλυντα, ὀφθαλμοῖς μεμολυσμένοις ὄραν καὶ χεῖλεσιν ἀκαθάρτοις καὶ βεβήλοις περιπτύσσεσθαι, ἢ παρακαλεῖν. Δίκαιον γάρ ἐστιν ἐμὲ τὸν οὕτω πανάσωτον ὑπὸ τῆς σῆς καθαρότητος μισεῖσθαι καὶ βδελύττεσθαι· πλήν, ἐπειδήπερ διὰ τοῦτο γέγονεν ὁ Θεός, ὃν ἐγέννησας, ἄνθρωπος, ὅπως καλέσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν, θαρρῶν κἀγὼ προσέρχομαί σοι μετὰ δακρῶν δεόμενος.

Δέξαι μου τὴν παροῦσαν τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν πταισμάτων ἑξομολόγησιν, καὶ προσάγαγε τῷ μονογενεῖ σου Υἱῷ καὶ Θεῷ, ἱκετηρίαν ποιοῦσα, ὅπως ἴλεως γένηται τῇ ἄθλια καὶ ταλαιπώρῳ μου ψυχῇ· διὰ γὰρ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου κωλύομαι τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀτενίσαι καὶ αἰτῆσαι συγχώρησιν. Διὰ τοῦτο σὲ προβάλλομαι πρέσβυν τε καὶ μεσίτιν, διότι πολλῶν καὶ μεγάλων ἀπολαύσας δωρεῶν παρὰ τοῦ πλαστοουργήσαντός με Θεοῦ, ἀμνήμων πάντων φανείς ὁ ἄθλιος καὶ ἀχάριστος, εἰκότως παρασυνεβλήθην τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὠμοιώθην αὐτοῖς· πτωχεύων ταῖς ἀρεταῖς, πλουτῶν τοῖς πάθεσιν, αἰσχύνῃς πεπληρωμένος, παρ-

Παρθένε Δέσποινα Θεοτόκε ἐσύ πού γέννησες κατὰ σάρκα τὸ Θεὸ Λόγο, γνωρίζω ὅτι δέν εἶναι εὐπρεπές, οὔτε ἄξιο, γιὰ μένα τὸν πανάσωτο, ἔχοντας ἀκόμη μολυσμένα μάτια καὶ ἀκάθαρτα χεῖλη, νὰ ἴδω τὴν εἰκόνα, σοῦ τῆς Ἁγνῆς, τῆς Ἀειπαρθένου, τῆς ἐχούσης τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καθαρὰ καὶ ἀμόλυντα, νὰ τὴν προσκυνῶ καὶ νὰ τὴν παρακαλῶ. Πιό σωστό εἶναι γιὰ μένα τὸν ἄσωτο νὰ μισηθῶ καὶ νὰ ἐπιτιμηθῶ ἀπὸ τῆ δικιά σου καθαρότητα· ἐπειδὴ ὅμως ὁ Θεός τὸν Ὅποῖον γέννησες, ἔγινε ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς καλέσει τοὺς ἁμαρτωλοὺς σὲ μετάνοια, παίρνω καὶ ἐγὼ τὸ θάρρος καὶ προσέρχομαι κοντὰ σου καὶ σὲ παρακαλῶ μέ δάκρυα.

Κάμε δεκτὴ τὴν ἐξαγόρευση τῶν πολλῶν καὶ χαλεπῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ φέρε τῇ μετάνοιά μου στό μονογενῆ σου Υἱό καὶ Θεό, παρακαλώντάς τον νὰ λυπηθεῖ τὴν ἄθλια καὶ ταλαιπώρη ψυχὴ μου. Γιατί ἔνεκα τοῦ πλῆθους τῶν ἁμαρτιῶν μου ἐμποδίζομαι νὰ ἀτενίσω πρὸς Αὐτόν καὶ νὰ ζητήσω συγχώρηση. Γι' αὐτό σὲ προβάλλω ὡς πρέσβη καὶ μεσίτρια, γιατί ἐνῶ ἀπολαύσα πολλῶν καὶ μεγάλων δωρεῶν παρὰ τοῦ δημιουργήσαντός με Θεοῦ, τίς ξέχασα ὅλες, ὁ ἄθλιος καὶ ἀχάριστος, ὁμοιωθεῖς ἔτσι μέ τὰ ἀνόητα κτήνη· πτωχεύοντας στίς ἀρετές, καὶ πλουτώντας στά πάθη, γεμάτος ντρο-

ρησίας θείας ἐστερημένος, κατακρι-
νόμενος ὑπὸ Θεοῦ, θρηνούμενος ὑπὸ
Ἀγγέλων, γελώμενος ὑπὸ δαιμόνων,
μισούμενος παρὰ ἀνθρώπων, ἐλεγχό-
μενος ὑπὸ τοῦ συνειδότος, ὑπὸ τῶν
πονηρῶν μου πράξεων καταισχνό-
μενος, καὶ πρὸ θανάτου νεκρὸς ὑ-
πάρχων, καὶ πρὸ τῆς κρίσεως αὐτο-
κατάκριτος ὢν, καὶ πρὸ τῆς ἀτελευ-
τήτου κολάσεως αὐτοτιμώρητος ὑπὸ
τῆς ἀπογνώσεως τυγχάνων. Διὸ δὴ εἰς
τὴν σὴν καὶ μόνην καταφεύγω θερμο-
τάτην ἀντίληψιν, Δέσποινα Θεοτόκε, ὁ
τῶν μυρίων ὀφειλέτης ταλάντων ἐγώ, ὁ
ἀσώτως δαπανήσας τὴν πατρικὴν
οὐσίαν μετὰ πορνῶν, ὁ πορνεύσας ὑπὲρ
τὴν πόρνην, ὁ παρανομήσας ὑπὲρ τὸν
Μανασσῆν, ὁ ὑπὲρ τὸν πλούσιον
ἄσπλαγχνος γεγονώς, ὁ λαιμαργιῶν
δούλος, τὸ τῶν πονηρῶν λογισμῶν
δοχεῖον, ὁ τῶν αἰσchrῶν καὶ ῥυπαρῶν
λόγων θησαυροφύλαξ, ὁ πάσης ἀκα-
θαρσίας ἔμπλεως καὶ πάσης ἀγαθῆς
ἐργασίας ἀλλότριος.

Ἐλέησόν μου τὴν ταπείνωσιν, οἰ-
κτείρησόν μου τὴν ἀσθένειαν. Μεγάλην
ἔχεις πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα τὴν
παρρησίαν, ὡς οὐδεὶς ἕτερος. Πάντα
δύνασαι, ὡς Θεοῦ Μήτηρ. Πάντα
ισχύεις, ὡς πάντων ὑπερέχουσα κτισμά-
των. Οὐδέν σοι ἀδυνατεῖ, ἐὰν θελήσης
μόνον. Μὴ τὰ δάκρυά μου παρίδης· μὴ
βδελύξη μου τὸν στεναγμόν· μὴ ἀπόση
μου τὸν ἐγκάρδιον πόνον· μὴ κα-
ταισχύνης μου τὴν εἰς σὲ προσδοκίαν·
ἀλλὰ ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι τὴν
τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου ἀβίαστον
βιασαμένη εὐσπλαγχνίαν, ἀξιώσόν με
τὸν ταλαίπωρον καὶ ἀνάξιον δούλον σου
τὸ πρῶτον καὶ ἀρχαῖον ἐπαναλαβεῖν
κάλλος τῆς ψυχῆς, τὴν τῶν παθῶν
ἀμορφίαν ἀποβαλεῖν, ἐλευθερωθῆναι
ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, δουλωθῆναι τῇ
δικαιοσύνῃ, ἐκδύσασθαι τὸν μiasμόν
τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς, ἐνδύσασθαι τὸν
ἀγιασμόν τῆς ψυχικῆς καθαρότητος,
νεκρωθῆναι τῷ κόσμῳ, ζῆσαι τῇ ἀρετῇ·

πή καὶ στερημένος ἀπὸ τῆς θείας παρ-
ρησίας, ἔχω κατακριθεῖ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ
γι' αὐτὸ θρηνοῦν γιὰ μένα οἱ Ἀγγέλοι,
καὶ χαίρονται οἱ δαίμονες. Μισοῦμαι
ἀπὸ τούτων ἀνθρώπων, ἐλεγχόμενος ὑπὸ
τῆς συνειδήσεως, γεμᾶτος ντροπῆς γιὰ
τὰ πονηρὰ μου ἔργα, νεκρὸς πρὶν τὸ
θάνατό μου, καὶ πρὶν τὴν κρίση αὐτο-
κατάκριτος, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀτελεύ-
τητη κόλαση αὐτοτιμωρούμενος ἀπὸ
τὴν ἀπόγνωση. Γι' αὐτὸ καταφεύγω
μόνο στή δική σου καὶ μόνη βοήθεια,
Δέσποινα Θεοτόκε, ὁ ὀφειλέτης μυρίων
ταλάντων, ἐγώ πού σπατάλησα τὴν
πατρικὴν περιουσία μέ πόρνες, πού φέρ-
θηκα χειρότερα καὶ ἀπὸ τὴν πόρνη,
πού παρανόμησα πῖο πολὺ ἀπὸ τὸν
Μανασσῆ, πού ἔγινα ἄσπλαγχνος πε-
ρισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν πλούσιο, ὁ λαί-
μαργος δούλος, τὸ δοχεῖο τῶν πονηρῶν
λογισμῶν, ὁ φύλακας τῶν αἰσchrῶν καὶ
ρυπαρῶν λόγων, ὁ γεμᾶτος μέ κάθε ἀ-
καθαρσία, ὁ ξένος κάθε ἀγαθοῦ ἔργου.

Ἐλεήσέ μου τὴν ταπείνωση καὶ λυ-
πήσου τὴν ἀσθένειά μου. Σὺ μόνο ἔχεις
τόσο μεγάλη παρρησία πρὸς τὸν ἐκ σοῦ
τεχθέντα καὶ κανεὶς ἄλλος. Τὰ πάντα
μπορεῖς ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Γιὰ ὅλα
ἔχεις τὴν ἰσχύ ὡς ὑπερέχουσα ὅλων
τῶν κτισμάτων. Τίποτα δέν σοῦ εἶναι
ἀδύνατο, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσεις. Μὴν
παραβλέψης τὰ δάκρυά μου, μὴν ἀη-
διάσης τὸ στεναγμό μου, μὴν ἀπο-
στραφῆς τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς μου,
μὴν ντροπιάσης τὴν προσδοκίαν μου
σὲ σένα, ἀλλὰ μέ τίς μητρικὲς σου πα-
ρακλήσεις ἀπόσπασε γιὰ μένα τὴν
εὐσπλαγχνία τοῦ ἀγαθοῦ Υἱοῦ σου καὶ
Θεοῦ καὶ ἀξιώσέ με τὸν ταλαίπωρο καὶ
ἀνάξιο δούλο σου νὰ ξαναβρῶ τὸ ἀρ-
χαῖο προπρωτικό κάλλος τῆς ψυχῆς, νὰ
ἀποβάλω τὴν ἀσχῆμια τῶν παθῶν, νὰ
ἀπελευθερωθῶ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀ-
μαρτίας καὶ νὰ γίνω ὑπηρέτης τῆς δι-

όδοιποροῦντί μοι συνοδεύουσα, ἐν θαλάσῃ πλέοντι συμπλέουσα, αἰετοπολεμοῦντάς με δαίμονας νικῶσα, ἀγρυπνοῦντά με ἐνισχύουσα, ὑπνοῦντα διαφυλάττουσα, θλιβόμενον παραμυθουμένη, ὀλιγοψυχοῦντα παρακαλοῦσα, ἀσθενοῦντα ῥωννύουσα, ἀδικούμενον ῥυομένη, συκοφαντούμενον ἀθωοῦσα, εἰς θάνατον κινδυνεύοντα συντόμως προφθάνουσα, φοβερόν με ὄρατοῖς ἐχθροῖς καὶ ἀοράτοῖς δεικνύουσα καθ' ἐκάστην, ἵνα γνῶσωσι πάντες οἱ ἀδίκως τυραννοῦντές με δαίμονες τίνας δοῦλος ὑπάρχω.

Ναί, ὑπεραγία μου Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπάκουσόν μου τῆς οἰκτροτάτης ταύτης δεήσεως, καὶ μὴ κατασχύνῃς με ἀπὸ τῆς προσδοκίας μου, ἢ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς. Τὸν βρασμὸν τῆς σαρκός μου κατάσβεσον· τὸν ἐν τῇ ψυχῇ μου ἐγειρόμενον ἀγριώτατον κλύδωνα τοῦ ἀκαίρου θυμοῦ καταπράυνον· τὸν τυφὸν καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῆς ματαιίας νεότητος ἐκ τοῦ νοός μου ἀφάνισον· τὰς νυκτερινὰς φαντασίας τῶν πονηρῶν πνευμάτων καὶ τὰς καθημερινὰς τῶν ἀκαθάρτων ἐννοιῶν προσβολὰς ἐκ τῆς καρδίας μου μείωσον· παίδευσόν μου τὴν γλῶτταν λαλεῖν τὰ συμφέροντα· δίδαξον τοὺς ὀφθαλμούς μου τοῦ βλέπειν ὀρθῶς τῆς ἀρετῆς τὴν εὐθύτητα· τοὺς πόδας μου τρέχειν ἀσκελίστως ποιήσον τὴν μακαρίαν ὁδὸν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ· τὰς χεῖράς μου ἀγιασθῆναι παρασκεύασον, ἵνα ἀξίως αἵρωνται πρὸς τὸν Ὑψιστόν· κάθαρόν μου τὸ στόμα, ἵνα μετὰ παρηρησίας ἐπικαλέσωμαι Πατέρα τὸν φοβερόν Θεὸν καὶ πανάγιον. Ἄνοιξόν μου τὰ ὦτα, ἵνα ἀκούσω αἰσθητῶς καὶ νοερῶς τὰ γλυκύτερα μέλιτος καὶ κηρίου τῶν ἁγίων Γραφῶν λόγια· δεχόμενος ποιῶ αὐτὰ ὑπὸ σοῦ κραταιοῦμενος.

καιοσύνης, νά ἐκδυθῶ τό μόλυσμα τῆς σαρκικῆς ἡδονῆς καὶ νά ἐνδυθῶ τὸν ἀγιασμό τῆς ψυχικῆς καθαρότητος, νά νεκρωθῶ γιὰ τὸν κόσμον καὶ νά ζήσω μέσα στὴν ἀρετῇ. Συνοδοιπόρησε καὶ συμπλευσε μαζί μου, στίς ἀγρυπνίες ἐνίσχυσέ με, παρηγόρησέ με στίς θλίψεις, γιὰ τίς ὀλιγοψυχίες μου παρακάλεσε, δώρισέ μου τὴν θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν, λύτρωσέ με ἀπὸ τίς ἀδικίες, ἀπὸ τίς συκοφαντίες ἀθώωσέ με, στό θανάσιμο κίνδυνο σπεῦσε σέ βοήθειά μου. Ἀνάδειξέ με καθημερινὰ ἰσχυρό στοὺς ἀόρατους ἐχθρούς μου, γιὰ νά μάθουν ὅλοι οἱ δαίμονες πού ἄδικα με τυραννοῦν ποιανοῦ εἶμαι δοῦλος.

Ναί ὑπεράγαθε Δέσποινα Θεοτόκε, ἐπάκουσε τὴν οἰκτροῦν δεήσῃ μου, καὶ μὴ ντροπιάσῃς τὴν προσδοκία μου, σὺ πού (μετὰ το Θεό) εἶσαι ἡ ἐλπίδα πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς. Τό βρασμό τῆς σάρκας μου κατάσβεσε, τὴν ἀγριώτατη ταραχή τῆς ψυχῆς μου κατεύνασε, τὸν πικρό θυμό μου καταπράυνε, τὸν τυφὸν καὶ τὴν ἀλαζονείαν τῆς ματαιίας οἰήσεως ἀφάνισε ἀπὸ τό νοῦ μου. Μείωσε τίς νυκτερινές φαντασιώσεις τῶν πονηρῶν πνευμάτων, καθὼς καὶ τίς καθημερινές τῶν ἀκαθάρτων ἐννοιῶν προσβολές ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Διαπαιδαγώγησε τὴ γλῶσσα μου γιὰ νά λέει τὰ συμφέροντα. Δίδαξε τὰ μάτια μου νά βλέπουν σωστά τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς. Ἐνίσχυσε τὰ πόδια μου γιὰ νά βαδίζουν τὴν μακαρία ὁδὸ τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Τὰ χεῖριά μου ἀγίασε γιὰ νά τὰ σηκώνω ἐπάξια στόν Ὑψιστό. Καθάρισε τό στόμα μου, γιὰ νά ἐπικαλοῦμαι μέ παρηρησία ὡς Πατέρα τὸν πανάγιον καὶ φοβερό Θεό. Ἄνοιξε τὰ αὐτιά μου, γιὰ νά ἀκούω, καταλαβαίνω καὶ ἐφαρμόζω τὰ λόγια τῶν ἁγίων Γραφῶν, πού εἶναι πιο γλυκά ἀπὸ τό κερὶ καὶ τό μέλι, ἐνισχυόμενος ἀπὸ ἐσέ.

Δός μοι καιρόν μετανοίας καί λογισμόν ἐπιστροφῆς. Αἰφνιδίου με ἐλευθέρωσον θανάτου. Κατακεκριμένου με συνειδότης ἀπάλλαξον. Τέλος παράστηθί μοι ἐν τῷ χωρισμῷ τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς ἐκ τοῦ ἀθλίου τούτου σώματος, τὴν ἀφόρητον ἐκείνην ἐλαφρύνουσα βίαν, τὸν ἀνέκφραστον ἐκείνον ἐπικουφίζουσα πόνον, τὴν ἀπαραμύθητον ἐκείνην παραμυθουμένη στενοχωρίαν, τῆς σκοτεινῆς με τῶν δαιμόνων λυτρουμένη μορφῆς, τοῦ πικροτάτου λογοθεσίου τῶν τελωνῶν τοῦ ἀέρος καὶ τῶν ἀρχόντων τοῦ σκότους ἐξαίρουσα, τὰ χειρόγραφα τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν διαρρήσουσα, τῷ Θεῷ με οἰκειοῦσα, τῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καὶ μακαρίας στάσεως, τῆς ἐν τῷ φοβερῷ κριτηρίῳ, καταξιοῦσα, τῶν αἰώνιων καὶ ἀνυποίστων ῥυομένη κολάσεων, τῶν αἰοιδίμων καὶ ἀκηράτων ἀγαθῶν ποιοῦσα κληρονόμον.

Ταύτην σοι προσφέρω τὴν ἐξομολόγησιν, Δέσποινα Θεοτόκε, τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων μου ὀφθαλμῶν, ἢ παραμυθία ἐμῆς ψυχῆς, ἢ μετὰ Θεόν μου ἐλπίς καὶ προστασία· ἦν εὐμενῶς πρόσδεξαι, καὶ καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἀξιοῦσά με ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἀκατακρίτως μετέχειν τοῦ ἀχράντου σώματος καὶ αἵματος τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, ἐν τῷ μέλλοντι δὲ τῆς γλυκύτητος τοῦ οὐρανοῦ δείπνου, τῆς τρυφῆς τοῦ παραδείσου, τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἔνθα πάντων ἐστὶν εὐφραينوμένων ἢ κατοικία. Καὶ τούτων τυχῶν τῶν ἀγαθῶν ὁ ἀνάξιος, δοξάζω εἰς αἰῶνα αἰῶνος τὸ πάντιμον καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, τοῦ δεχομένου πάντα τοὺς ἐξ ὅλης μετανοοῦντας ψυχῆς, διὰ τὸ σὲ γενομένην πάντων τῶν ἁμαρτωλῶν μεσίτιν καὶ ἐγγυήτριαν, καὶ διὰ σοῦ, πανύμνητε καὶ ὑπεράγαθε Δέσποινα, περισώζεται πᾶσα βροτεία φύσις, αἰνοῦσα καὶ εὐλογοῦσα Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν παναγίαν Τριάδα καὶ ὁμοούσιον,

Δῶσε μοι καιρόν μετανοίας, καὶ λογισμόν ἐπιστροφῆς. Φύλαξέ με ἀπὸ τὸν αἰφνίδιο θάνατο. Ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὴν κατάκριση τῆς συνειδήσεως. Τέλος παραστάσου κοντά μου κατὰ τὸ χωρισμό τῆς ψυχῆς μου ἀπὸ τὸ ἄθλιο μου σῶμα, γιὰ νὰ ἐλαφρύνεις ἔτσι τὴν ἀφόρητη αὐτὴ βία, νὰ ἀνακουφίσεις τὸν ἀνέκφραστον πόνον, καὶ νὰ παρηγορήσεις τὴν ἀπαραμύθητη στενοχώρια μου. Λύτρωσέ με ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ μορφή τῶν δαιμόνων, παραμερίζουσα τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους καὶ σχίζουσα τὰ χειρόγραφα τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν. Φέρε με σὲ οἰκειότητα μέ τὸ Θεό καὶ ἀξιώσέ με νὰ βρεθῶ στά δεξιὰ Του, κατὰ τὴν ὥρα τῆς φοβερῆς κρίσεως, καὶ νὰ μέ κάμης κληρονόμο τῶν αἰώνιων καὶ ἄφθορων ἀγαθῶν.

Αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησιν μου ἀπευθύνω σὲ σένα Δέσποινα Θεοτόκε, τὸ φῶς τῶν ἐσκοτισμένων μου ὀφθαλμῶν, ἢ παραμυθία τῆς ψυχῆς μου, ἢ μετὰ τὸν Θεόν ἐλπίς καὶ προστασία μου, τὴν ὁποία ἐξομολόγησή μου δέξου εὐμενῶς καὶ καθάρισέ με ἀπὸ κάθε μολυσμό σαρκὸς καὶ πνεύματος. Ἀξιώσέ με ἐν ὅσῳ ζῶ νὰ κοινωνῶ χωρὶς κατάκριση, τὸ πανάγιο καὶ πανάχραντο Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ στό μέλλον νὰ συμμετάσχω στὴ γλυκυτάτη οὐράνια τροφή τοῦ Παραδείσου, ὅπου βρίσκεται ὅλων τῶν εὐφραينوμένων ἢ κατοικία.

Αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἐλπίζοντας νὰ τύχω κι ἐγὼ ὁ ἀνάξιος, δοξάζω στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων τὸ πάντιμο καὶ μεγαλοπρεπὲς ὄνομα τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, πού δέχεται ὅλους ὅσους μετανοοῦν εἰλικρινά, χάρις σὲ σένα πού εἶσαι μεσίτρια καὶ ἐγγυήτρια ὅλων τῶν ἁμαρτωλῶν, γιατί χάρις σὲ σένα πανύμνητε καὶ ὑπεράγαθε Δέσποινα, σώζε-

πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ται ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπίνη φύση, πού
αἰνεῖ καὶ εὐλογεῖ τὸν Πατέρα τὸν Υἱὸν
καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὴν Παναγία καὶ
ὁμοούσια Τριάδα, τώρα καὶ πάντοτε
στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.